

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1062/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Карла Фридриха, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 6К. 271/20 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 60/21 од 12.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Карла Фридриха, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 6К. 271/20 од 01.12.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 60/21 од 12.04.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу, **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 6К. 271/20 од 01.12.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, а уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да се остатак казне изврши у Заводу за извршење казне затвора. На основу члана 63. КЗ у казну затвора урачунато му је и време проведено у притвору од 13.02.2020. године до 06.03.2020. године. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 60/21 од 12.04.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Сомбору 6К. 271/20 од 01.12.2020. године, преиначена тако што је Виши суд окривљеног АА

огласио кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује без примене електронског надзора, у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору од 13.02.2020. године до 06.03.2020. године. Сходно члану 45. став 4. ЗКП окривљени АА упозорен је да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. У преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА је одбијена и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Карл Фридрих, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи, окривљеног ослободи од оптужбе и одреди да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава или исте укине и предмет врати на поновно суђење, или да, уколико Врховни касациони суд нађе да је захтев за заштиту законитости основан само у погледу повреде закона која се односи на кривичну санкцију, преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеном изрећи условну осуду и утврдити казну затвора у законом прописаном минимуму са роком проверавања од једне године.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава извештај Центра за социјални рад Сомбор и исказе сведока ББ и ВВ. По ставу одбране, предметни извештај Центра за социјални рад је базиран и сачињен искључиво на основу изјаве оштећене која је ускратила свој исказ у овом поступку, као привилегован сведок, односно искористила своје право да не сведочи у поступку, а да је руководилац интерног тима за насиље у породици Центра свој закључак о критичном догађају извео превасходно на основу чињеница и околности, које му је презентовала оштећена, која услед ускраћивања свог исказа, не може бити извор сазнања. Даље се наводи да постоји иста ситуација и када су у питању искази сведока ББ и ВВ, полицијских службеника, који нису у потпуности сведочили о својим непосредним сазнањима, већ углавном о ономе што им је испричала оштећена ГГ

(сведок који има право да буде ослобођен од дужности сведочења и која се користила тим правом) о њеним непосредним сазнањима.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

На наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни четири, став један, два, три и страни пет, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац наводи да у конкретном случају није доказано да је окривљени предузео радњу извршења, нити је наступила последица кривичног дела која се окривљеном ставља на терет, да се поставља питање на који начин је то угрожено спокојство, телесни интегритет или душевно стање особе која је након предметног догађаја желела да се врати у кућу у којој живи са наводним извршиоцем кривичног дела према њој, коментарише исказе полицијских службеника о понашању и стању оштећене непосредно након догађаја, коментарише одбрану окривљеног и разлоге због којих окривљени критичном приликом није хтео да пусти оштећену у кућу. На описани начин, бранилац окривљеног, по ставу Врховног касационог суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама, на којим чињеничним закључцима и заснива свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је осуђен.

Поред изнетог, бранилац окривљеног указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, образлажући напред наведену повреду закона бранилац наводи да је суд погрешно донео одлуку о кривичној санкцији, јер је окривљеног осудио на безусловну казну затвора, коју ће да издражава у просторијама у којима станује, с обзиром да је у питању лакше дело где је као главна казна предвиђен затвор до 3 године, а и потпуно је изостала последица кривичног дела, на који начин је погрешно применио одредбу члана 54. КЗ. По ставу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног, на описани начин, правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац нумерише и образлаже повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3), члана 428, члана 16. став 2. и 4, члана 358. став 1. и члана 237. став 1. и 3. ЗКП. Такође, нумерише и повреду закона из члана 17. став 1. КЗ, коју образлаже наводима да није тачно утврђено место извршења кривичног дела - да ли је у питању улица ... број .. или ... број .. – на који начин поново

указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, 3.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 440. , члана 441. став 1. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) , члана 428, члана 16. став 2. и 4, члана 358. став 1. и члана 237. став 1. и 3. ЗКП, као и члана 17. став 1. КЗ, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристи, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић